

KAPITEL 2

Fredag den 20. december

DRAGAN ARMANSKIJ VAR seksoghalvtreds år og født i Kroatien. Hans far var armensk jøde fra Hviderusland. Hans mor var bosnisk muslim med græske aner. Hun havde stået for hans kulturelle opdragelse, og som følge heraf befandt han sig som voksen i den store heterogene gruppe, som af massemedierne defineres som muslimer. Integrationsministeriet registrerede ham sært nok som serber. Hans pas fastslog, at han var svensk statsborger, og pasfotoet viste et firkantet ansigt med kraftigt kæbeparti, mørke skægstubbe og grå tindinger. Han blev ofte kaldt *araberen*, skønt han ikke havde det mindste arabiske islæt i sin baggrund. Derimod var han et genetisk gadekryds af den slags, som racebiologiske fjolser med stor sandsynlighed ville beskrive som underlegent menneskemateriale.

Hans udseende mindede svagt om den stereotype rolle som lokal underboss, man møder i amerikanske gangsterfilm. I virkeligheden var han hverken narko-smugler eller gorilla for mafiaen. Han var en begavet virksomhedsøkonom, der var begyndt som regnskabsassistent i sikkerhedsfirmaet Milton Security i starten af 1970'erne og tre årtier senere avanceret til administrerende direktør og operativ chef for firmaet.

Interessen for sikkerhedsspørgsmål var vokset undervejs og havde forvandlet sig til fascination. Det var som et strategispil – at identificere mulige trusselsscenerier, udvikle modstrategier og hele tiden være et skridt foran

industrispioner, pengeafpressere og tyve. Det begyndte med, at han opdagede, hvordan et dygtigt udført bedrageri mod en kunde havde fundet sted ved hjælp af kreativ bogføring. Han kunne bevise, hvem i en gruppe på en halv snes personer der stod bag, og tredive år senere kunne han endnu huske, hvor målløs han var blevet, da han blev klar over, at hele underslæbet havde været muligt, fordi omtalte virksomhed havde overset nogle mindre huller i sikkerhedsrutinerne. Selv blev han forvandlet fra regnemaskine til medspiller i firmaets udvikling samt ekspert i økonomisk bedrageri. Efter fem år blev han indlemmet i virksomhedens ledelse, og efter yderligere ti år blev han – ikke uden modstand – administrerende direktør. Nu var modstanden for længst ophørt. I løbet af sine år i firmaet havde han forvandlet Milton Security til et af Sveriges mest kompetente og mest benyttede sikkerhedsfirmaer.

Milton Security havde tre hundrede firs fuldtidsansatte medarbejdere og yderligere godt tre hundrede pålidelige freelancere, der blev honoreret pr. udført opgave. Det var således en lille virksomhed sammenlignet med Falck eller Svensk Overvågningstjeneste. Da Armanskij var nyansat, hed firmaet stadig Johan Fredrik Miltons Almene Overvågning A/S og havde en kundekreds bestående af indkøbscentre, der havde brug for butiksdetektiver og muskelsvulmende vagter. Under hans ledelse havde firmaet skiftet navn til det internationalt mere gangbare Milton Security og satset på højteknologi. Medarbejderstaben var blevet udskiftet, afdankede nattevagter, uniformsfetichister og fritidsarbejdende gymnasieelever var blevet erstattet af mennesker med seriøs kompetence. Armanskij ansatte ældre

tidligere politifolk som operative chefer, statsvidenskabelige kandidater med indsigt i international terrorisme, personbeskyttelse og virksomhedsspionage, og frem for alt teleteknikere og computerekspertes. Firmaet flyttede fra Solna til nye standsmæssige lokaler i nærheden af Slussen, midt inde i Stockholm.

I begyndelsen af 1990'erne var Milton Security rustet til at tilbyde en helt ny form for tryghed til en eksklusiv skare kunder, hovedsagelig mellemstore virksomheder med ekstremt høj omsætning og velbjergete privatpersoner – nyrige rockstjerner, børsspekulanter og IT-direktører. En stor del af foretagendet fokuserede på at tilbyde livvagtbeskyttelse og sikkerhedsløsninger til svenske firmaer i udlandet, primært i Mellemøsten. Denne del af virksomheden stod efterhånden for næsten 70 procent af firmaets omsætning. I Armanskij's tid var omsætningen steget fra godt 40 millioner årlig til næsten 2 milliarder. At sælge sikkerhed var en ekstremt lukrativ branche.

Virksomheden fordelte sig på tre hovedområder: *sikkerhedskonsultationer*, der bestod i at identificere tænkelige eller indbildte farer; *nødforanstaltninger*, der som regel bestod i installering af kostbare overvågningskameraer, tyveri- eller brandalarmer, elektroniske låseanordninger og computerudstyr; og endelig *personbeskyttelse* af privatpersoner eller firmaer, der oplevede en eller anden form for virkelige eller indbildte trusler. Sidstnævnte marked var mere end fyrrdoblet på ti år, og inden for de seneste år var der kommet en ny kundegruppe til bestående af temmelig velstillede kvinder, der ønskede beskyttelse mod tidligere kærester eller ægtefæller eller mod anonyme mandspersoner,

der havde set dem i fjernsynet og var fikseret på deres stramme bluser eller farven på deres læbestift. Milton Security var desuden samarbejdspartner med lignende velrenommerede virksomheder i andre europæiske lande og USA samt håndterede sikkerheden for diverse udenlandske gæster på besøg i Sverige; for eksempel en kendt amerikansk skuespiller, der opholdt sig i Trollhättan i to måneder under indspilningen af en film, og hvis agent mente, hendes status var af en sådan art, at hun havde brug for livvagter, når hun en sjælden gang spadserede en tur rundt om hotellet.

Et fjerde, betydeligt mindre område, som kun beskæftigede nogle få medarbejdere, bestod i det, der blev kaldt PU eller P-Und, i intern jargon *pundere*, der betød personundersøgelser.

Armanskij var ikke udelt begejstret for den del af virksomheden. Den var budgetmæssigt mindre lukrativ og derudover et besværligt område, der stillede større krav til medarbejderens dømmekraft og dygtighed end vedkommendes kendskab til teleteknik eller installation af diskret overvågningsapparat. Personundersøgelser var acceptable, når det drejede sig om enkle kreditoplysninger, baggrundskontrol i forbindelse med en ansættelse eller for at undersøge mistanker om, at en ansat lækede firmaoplysninger eller var involveret i kriminelle aktiviteter. I sådanne tilfælde var *punderne* en del af den operative virksomhed.

Men alt for ofte kom hans erhvervskunder slæbende med private problemer, der havde en tendens til at skabe uvelkomment besvær. *Jeg ønsker at vide, hvad det er for en sjover, min datter kommer sammen med ... Jeg tror, min kone er mig utro ... Knægten er god nok, men han er*

kommet i dårligt selskab ... Jeg bliver udsat for pengeafpresning ... Armanskij sagde som regel blankt nej. Hvis dat-teren var voksen, havde hun lov til at komme sammen med alle de sjovere, hun havde lyst til, og han mente, at utroskab var noget, ægtefæller måtte klare indbyrdes. Skjult i alle den slags forespørgsler lå der faldgruber, som potentielt kunne føre til skandaler og skabe juridiske problemer for Milton Security. Dragan Armanskij holdt derfor et vågent øje med disse opgaver, selvom de kun genererede lomme penge i forhold til firmaets totale omsætning.

MORGENENS EMNE VAR desværre netop en personundersøgelse, og Dragan Armanskij rettede på presefolderne, før han lænede sig tilbage i sin bekvemme kontorstol. Han betragtede mistroisk sin toogtredivende år yngre medarbejder Lisbeth Salander og konstaterede for tusinde gang, at der næppe var noget menneske, der ville forekomme mere malplaceret i en prestigefyldt sikkerhedsvirksomhed end netop hende. Hans mistro var både klog og irrationel. I Armanskij's øjne var Lisbeth Salander uden sammenligning den mest kompetente researcher, han var stødt på i løbet af alle sine år i branchen. I de fire år, hun havde arbejdet for ham, havde hun ikke kvæjet sig med én eneste opgave eller afleveret én eneste middelmådig rapport.

Tværtimod – hendes arbejde var i en klasse for sig. Armanskij var overbevist om, at Lisbeth Salander havde en unik gave. Hvem som helst kunne fremskaffe kreditoplysninger eller forhøre sig hos kongens foged, men Salander havde fantasi og kom altid tilbage med noget helt andet end forventet. Han havde aldrig helt forstået,

hvordan hun bar sig ad, og til tider forekom hendes evne til at finde oplysninger at være den rene magi. Hun var ekstremt fortrolig med bureaukratiske arkiver og kunne med lethed finde frem til de mest obskure mennesker. Frem for alt havde hun en evne til at komme ind under huden på den person, hun undersøgte. Hvis der eksisterede noget snavs at grave frem, så zoomede hun ind på det som et varmesøgende missil.

Det måtte simpelthen være noget medfødt.

Hendes rapporter kunne betyde en ødelæggende katastrofe for den person, der røg ind på hendes radar. Armanskij fik stadig sved på panden, når han tænkte tilbage på dengang, han i forbindelse med et firmaopkøb havde bedt hende foretage en rutinekontrol af en forsker i medicinalbranchen. Der var sat en uge af til jobbet, men det trak ud. Efter fire ugers tavshed og flere henstillinger, som hun havde ignoreret, vendte hun tilbage med en rapport, der dokumenterede, at den pågældende forsker var pædofil og ved mindst to lejligheder havde købt sex af en trettenårig barneprostitueret i Tallinn, samt at der var visse tegn på, at han nærrede en usund interesse for sin daværende samlevers datter.

Salander havde egenskaber, der sommetider bragte Armanskij på fortvivlelsens rand. Da hun havde opdaget, at manden var pædofil, havde hun ikke grebet telefonen og advaret Armanskij eller var kommet stormende ind på hans kontor og havde bedt om en samtale. Tværtimod – uden med ét ord at signalere, at rapporten indeholdt sprængstof af nærmest nukleare dimensioner, havde hun en aften lagt den på Armanskijs skrivebord, netop da han skulle til at slukke lyset og gå hjem. Han havde taget rapporten med sig og først åbnet den

sent om aftenen, mens han afsluppet delte en flaske vin med sin kone foran fjernsynet i dagligstuen i villaen på Lidingö.

Rapporten var som altid næsten videnskabeligt grundig med fodnoter, citater og nøjagtige kildehenvisninger. De første sider gjorde rede for personens baggrund, uddannelse, karriere og økonomiske situation. Først på side 24, i et underafsnit, havde Salander ladet bomben springe om turene til Tallinn i samme saglige tonefald, som da hun redegjorde for, at han boede i en villa i Sol-lentuna og kørte i en mørkeblå Volvo. For at bestyrke sine påstande henviste hun til dokumentationen i det omfangsrige bilagsmateriale, heriblandt fotografier af den trettenårige pige i selskab med undersøgelsens genstand. Billedet var taget på et hotel i Tallinn, og han havde hånden under hendes sweater. På en eller anden måde var det desuden lykkedes Lisbeth Salander at opstøve bemeldte pige og få hende til at indtale hændelsesforløbet på et kassettebånd.

Rapporten havde afstedkommet præcis det kaos, Armanskij ønskede at undgå. Først havde han været nødt til at tage et par af de mavesårstabletter, som hans læge havde ordineret. Dernæst havde han indkaldt kunden til en hurtig og ubehagelig samtale. Endelig havde han – trods kundens spontane modvilje – været nødt til omgående at udlevere materialet til politiet. Sidstnævnte indebar, at Milton Security risikerede at blive inddraget i et virvar af anklager og modanklager. Hvis dokumentationen ikke holdt vand, eller manden blev frikendt, kunne virksomheden risikere sigtelse for bagvaskelse. Det var den rene elendighed.

DET VAR DOG ikke Lisbeth Salanders bemærkelsesværdige følelseskulde, der gik ham mest på. Det var i høj grad et spørgsmål om image. Miltons image var konservativ stabilitet. Med det billede for øje var Salander lige så malplaceret som en gravemaskine på en bådmesse.

Armanskij havde svært ved at forlige sig med, at hans stjernerresearcher var en bleg og anorektisk mager pige med karseklippet hår og piercet næse og øjenbryn. Hun havde en to centimeter lang tatovering af en hveps på halsen, en tatoveret løkke rundt om venstre overarm og en anden rundt om anklen. De gange, hun havde været iført ærmeløs T-shirt, havde Armanskij også observeret en tatoveret drage på skulderbladet. Hendes naturlige hårfarve var rød, men hun havde farvet håret kulsort. Hun så ud, som om hun lige var vågnet efter et ugelangt orgie sammen med et slæng rockere af værste skuffe.

Hun havde ikke – det var Armanskij overbevist om – nogen egentlige spiseforstyrrelser; hun syntes tværtimod at konsumere enhver tænkelig form for junkfood. Hun var simpelthen født mager med en spinkel knoglebygning, der gjorde hende lillepigeagtig med små hænder, smalle fødder og bryster, der knap var synlige under tøjet. Hun var fireogtyve år, men lignede en på fjorten.

Hun havde en bred mund, lige næse og høje kindben, der gav hendes udseende et lettere orientalsk anstrøg. Hendes bevægelser var hurtige og edderkoppeagtige, og når hun arbejdede ved en computer, fløj hendes fingre nærmest manisk hen over tasterne. Hendes krop udelukkede hende fra en karriere i modelbranchen, men med den rigtige makeup ville et nærbillede af hendes

ansigt kunne begå sig i en hvilken som helst reklame. Inde bag sminken – nu og da brugte hun for øvrigt en afskyelig sort læbestift – og tatoveringerne og piercingerne i næse og øjenbryn var hun ... hmm ... tiltrækkende. På en helt igennem uforståelig måde.

At Lisbeth Salander i det hele taget arbejdede for Dragan Armanskij, var i sig selv forbløffende. Hun var ikke den type kvinde, som Armanskij normalt kom i kontakt med, og endnu mindre overvejede at tilbyde et job.

Hun var blevet ansat som en slags piccoline på kontoret, efter at Holger Palmgren – en delvis pensioneret advokat, der tog sig af gamle J.F. Miltons private anliggender – havde meddelt ham, at Lisbeth Salander var *en skarpsindig pige med en noget aparte opførsel*. Palmgren havde bønfoldet Armanskij om at give hende en chance, hvilket han modvilligt havde lovet. Palmgren var en mand af den type, der ville opfatte et nej som en opmuntring til at fordoble sine anstrengelser, så det var nemmere bare at sige ja med det samme. Armanskij vidste, at Palmgren beskæftigede sig med vanskelige unge og anden social øllebrødsbarmhjertighed, men at han trods alt havde et godt ry.

Han havde fortrudt i samme øjeblik, han traf Lisbeth Salander.

Hun ikke blot *virkede* aparte – i hans øjne var hun synonym med begrebet. Hun havde ikke fået folkeskolens afgangsbetegnelse, havde aldrig sat sine ben i gymnasiet og manglede enhver form for højere uddannelse.

De første måneder havde hun arbejdet fuldtids, nå ja, næsten fuldtids, hun var i hvert fald dukket op på arbejdspladsen nu og da. Hun havde lavet kaffe, hentet

post og passet kopimaskinen. Problemet var, at hun gav pokker i normale kontortider og arbejdsrutiner.

Derimod havde hun et stort talent for at irritere firmaets medarbejdere. Hun blev kendt som *pigen med de to hjerneceller*, den ene styrede åndedrættet, den anden sørgede for, at hun kunne holde sig oprejst. Hun talte aldrig om sig selv. Medarbejdere, der prøvede at tale med hende, fik sjældent nogen respons og opgav hurtigt. Forsøg på at lave sjov med hende faldt aldrig i god jord – enten betragtede hun spøgefuglen med store, udtryksløse øjne, eller hun reagerede med tydelig irritation.

Desuden fik hun ry for pludselige, dramatiske humørskift, hvis hun følte, at nogen tog gas på hende, hvilket indgik som en naturlig del af jargonen på arbejdspladsen. Hendes attitude opmuntrede hverken til fortrolighed eller venskab, og hun blev hurtigt en særling, der vimsede rundt på Miltons gange som en herreløs kat. Hun blev betragtet som fuldstændig håbløs.

Efter en måned med idelige problemer havde Armanskij kaldt hende ind på sit kontor i den hensigt at fyre hende. Hun havde lyttet passivt til hans opremsning af hendes forsyndelser, uden indvendinger og uden så meget som at løfte et bryn. Først da han havde præket færdigt om, at hun ikke havde den *rette indstilling*, og gik i gang med at forklare, at det nok var en god idé, hvis hun fandt et andet firma, der *bedre kunne gøre brug af hendes evner*, havde hun afbrudt ham midt i en sætning. For første gang ytrede hun mere end enstavelsesord.

“Hør lige her, hvis det er en tjener, du er ude efter, kan du gå ned på arbejdsformidlingen og hente en. Jeg

kan finde ud af hvad som helst om hvem som helst, og hvis du ikke vil bruge mig til andet end at sortere post, er du sgu for dum.”

Armanskij kan stadig huske, hvordan han havde siddet totalt målløs af vantro vrede, mens hun ubekymret fortsatte:

“Du har en stodder ansat, der har brugt tre uger på at skrive en fuldkommen ubrugelig rapport om ham der yuppien, de har tænkt sig at rekruttere til bestyrelsesformand i det der IT-firma. Jeg kopierede lorterapporten for ham i aftes, og jeg kan se, at den ligger foran dig på skrivebordet.”

Armanskij havde kastet et blik på rapporten, og mod sædvane hævede han stemmen.

“Det er ikke meningen, at du skal læse fortrolige rapporter.”

“Formodentlig ikke, men sikkerhedsrutinerne i dit firma har visse mangler. Ifølge dine direktiver skal han kopiere den slags selv, men han smed rapporten ind til mig i går, før han gik på værtshus. Og for resten fandt jeg hans forrige rapport inde i kantinen for et par uger siden.”

“Hvad gjorde du?” havde Armanskij chokeret udbrudt.

“Slap af. Jeg lagde den ind i hans boks.”

“Har han givet dig kombinationen til sit private dokumentskab?” havde Armanskij gispet.

“Nej, det kan man ikke sige, men han har skrevet den på et stykke papir, der ligger under skriveunderlaget sammen med passwordet til hans computer. Men pointen er altså, at din nar af en privatdetektiv har lavet en helt ubrugelig PU. Han har overset, at fyren har en

enorm spillegæld og sniffer kokain som en støvsuger, og at hans kæreste for øvrigt måtte søge beskyttelse på et krisecenter, efter at han havde banket hende sønder og sammen.”

Derefter holdt hun inde. Armanskij havde siddet tavs et par minutter og bladret den omtalte rapport igennem. Den var udformet efter forskrifterne, skrevet i et nydeligt sprog og var fuld af kildehenvisninger og udtalelser om den pågældende person fra venner og bekendte. Til sidst havde han løftet blikket og fremsagt to ord: “Bevis det.”

“Hvor lang tid får jeg?”

“Tre dage. Hvis du ikke kan bevise dine påstande fredag eftermiddag, ryger du ud.”

TRE DAGE SENERE havde hun uden et ord overrakt ham en rapport, der med lige så udførlige kildehenvisninger havde forvandlet den tilsyneladende sympatiske unge yuppie til en upålidelig skiderik. Armanskij havde læst hendes rapport flere gange i løbet af weekenden og tilbragt en del af mandagen med halvhjertet at dobbelttjekke nogle af hendes påstande. Allerede inden han begyndte tjekket, var han klar over, at hendes information ville vise sig at være korrekt.

Armanskij var forvirret og irriteret på sig selv over, at han åbenbart havde fejlbedømt hende. Han havde opfattet hende som dum, måske oven i købet lettere mentalt retarderet. Han havde ikke ventet, at en pige, der havde sjoflet folkeskolen i et sådant omfang, at hun ikke engang fik et afgangsbrev, ville kunne skrive en rapport, som ikke blot var sproglig korrekt, men derudover indeholdt iagttagelser og information, han

ikke havde den fjerneste anelse om, hvordan hun var kommet i besiddelse af.

Han var overbevist om, at ingen anden på Milton Security ville have været i stand til at fremskaffe og citere uddrag af en fortrolig lægejournal på et krise-center for voldsramte kvinder. Da han spurgte hende, hvordan hun havde båret sig ad, fik han et undvigende svar. Hun havde ikke tænkt sig at røbe sine kilder, hævdede hun. Lidt efter lidt stod det Armaniskij klart, at Lisbeth Salander under ingen omstændigheder agtede at diskutere sine arbejdsmetoder, hverken med ham eller nogen anden. Dette foruroligede ham – men ikke nok til at modstå fristelsen til at teste hende.

Han grundede over sagen i nogle dage.

Han mindedes Holger Palmgrens ord, da denne havde anbefalet hende. *Alle mennesker fortjener en chance.* Han grublede over sin egen muslimske opdragelse, der havde belært ham om, at det var hans pligt over for Gud at stå de udstødte bi. Ganske vist troede han ikke på Gud og havde ikke sat sine ben i en moské, siden han var teenager, men han opfattede Lisbeth Salander som et menneske med behov for håndfast hjælp og støtte. Han havde så sandelig ikke gjort meget for at indfri denne pligt i de forgangne årtier.

I STEDET FOR at fyre hende havde han indkaldt Lisbeth Salander til en privat samtale, hvor han havde forsøgt at komme under vejrs med, hvordan denne besynderlige pige var skruet sammen. Han blev bestyrket i sin overbevisning om, at hun led af en eller anden alvorlig mental forstyrrelse, men han opdagede også, at der bag hendes aparte fremtoning gemte sig et intelligent

menneske. Han oplevede hende som skrøbelig og irriterende, men begyndte også – til sin store overraskelse – at synes om hende.

I de måneder, der fulgte, tog Armanskij Lisbeth Salander under sine vinger. Hvis han skulle være helt ærlig over for sig selv, tog han sig af hende, som var det et lille, socialt hobbyprojekt. Han gav hende enkle researchopgaver og prøvede at give hende tips om, hvordan hun skulle gebærde sig. Hun lyttede tålmodigt, begav sig derpå af sted og udførte sin opgave helt efter sit eget hoved. Han bad Miltons tekniske chef give hende et grundkursus i computerbrug; Salander sad pligtskyldigst på skolebænken en hel eftermiddag, hvorefter den tekniske chef noget befippet rapporterede tilbage, at hun allerede så ud til at have en større basisviden om computere end flertallet af firmaets øvrige medarbejdere.

Armanskij blev snart opmærksom på, at Lisbeth Salander på trods af udviklingssamtaler, tilbud om internetkurser og andre fristelser ikke havde i sinde at tilpasse sig Miltons normale kontorrutiner. Det stillede ham i et vanskeligt dilemma.

Hun vedblev med at være et irritationsmoment for firmaets medarbejdere. Armanskij var klar over, at han ikke ville have accepteret, at nogen anden medarbejder kom og gik, som vedkommende lystede, og at han under normale omstændigheder ville have stillet et ultimatum med krav om bedring. Han fornemmede også, at hvis han stillede Lisbeth Salander over for et ultimatum eller truede med fyring, så ville hun trække på skuldrene. Som følge heraf var han enten nødt til at skaffe sig af med hende eller acceptere, at hun ikke fungerede som normale mennesker.

ET ENDNU STØRRE problem for Armanskij var, at han ikke kunne blive klog på sine egne følelser for den unge kvinde. Hun var som en kløe, irriterende og samtidig fristende. Det var ikke en seksuel tiltrækning, det mente Armanskij i hvert fald ikke. De kvinder, han plejede at sende lange blikke, var blonde og yppige med fyldige læber, der appellerede til hans fantasi, og desuden havde han i tyve år været gift med en finsk kvinde ved navn Ritva, der stadig som midaldrende i rigeligt mål opfyldte alle disse krav. Han havde aldrig været hende utro, eller nå ja, der var måske foregået noget i ny og næ, som hans kone ville have misforstået, hvis hun havde haft kendskab til det, men ægteskabet var lykkeligt, og han havde to døtre på Salanders alder. Uanset hvad var han ikke interesseret i fladbrystede piger, som på afstand kunne forveksles med spinkle drenge. Det var ikke hans smag.

Ikke desto mindre var han begyndt at gribe sig selv i upassende dagdrømme om Lisbeth Salander, og han måtte tilstå for sig selv, at han ikke var ganske uberørt af hendes nærvær. Men tiltrækningen, mente Armanskij, bestod i, at Salander var som et fremmedartet væsen. Han kunne lige så godt have forelsket sig i et maleri af en oldgræsk nymfe. Salander repræsenterede et uvirkeligt liv, der fascinerede ham, men som han ikke kunne tage del i – og som hun under alle omstændigheder forbød ham at tage del i.

På et tidspunkt havde Armanskij siddet på en udenørscafé på Stortorget i Gamla Stan, da Lisbeth Salander var kommet slentrende og havde slået sig ned ved et bord på den modsatte side af serveringsdisken. Hun fulgtes med tre piger og en ung fyr, som alle var næsten

ens klædt. Armanskij havde betragtet hende nysgerigt. Hun virkede lige så reserveret som på jobbet, men havde rent faktisk næsten smilet ad noget, som en pige med lilla hår havde fortalt.

Armanskij spekulerede på, hvordan Salander ville reagere, hvis han en dag mødte op på arbejde med grønt hår, slidte cowboybukser og en overmalet læderjakke med nitter. Ville hun acceptere ham som jævnbyrdig? Måske – hun så ud til at acceptere alt omkring sig med en attitude af *not my business*. Det mest sandsynlige var dog, at hun simpelthen ville grine ad ham.

Hun havde siddet med ryggen til og ikke vendt sig om én eneste gang og var tilsyneladende helt uvidende om, at han var til stede. Han følte sig sært påvirket af hendes nærvær, og da han lidt efter rejste sig for at liste af i al ubemærkethed, havde hun pludselig drejet hovedet og kigget direkte på ham, som om hun hele tiden havde været bevidst om, at han sad der, og havde haft ham på sin radar. Hendes blik var kommet så pludseligt, at det føltes som et angreb, og han havde foregivet ikke at have set hende og forladt cafeen med hurtige skridt. Hun havde ikke hilst, men fulgt ham med blikket, og først da han var drejet om hjørnet, var det holdt op med at brænde ham i ryggen.

Hun lo sjældent eller aldrig. Armanskij mente dog nok, at han efterhånden bemærkede en vis opblødning fra hendes side. Hun havde, mildt sagt, en tør humor, som indimellem kunne resultere i et skævt, ironisk smil.

Sommetider følte Armanskij sig så provokeret af hendes mangel på følelsesmæssig respons, at han havde lyst til at gribe fat i hende og ruske hende og trænge ind

under hendes skal for at vinde hendes venskab eller i det mindste hendes respekt.

En enkelt gang, da hun havde arbejdet for ham i ni måneder, havde han forsøgt at diskutere disse følelser med hende. Det skete ved Milton Securitys julefrokost en aften i december, og han havde mod sædvane været beruset. Der var ikke sket noget upassende – han havde blot prøvet at fortælle, at han faktisk syntes om hende. Mest af alt havde han villet forklare, at han nærede en slags beskytterinstinkt over for hende, og at hun – hvis hun trængte til hjælp med noget – trygt kunne betro sig til ham. Han havde sågar prøvet at give hende et knus. I al venskabelighed, selvfølgelig.

Hun havde trukket sig fri af hans kluntede omfavelse og forladt festen. Derefter var hun ikke mødt op på arbejde og havde ikke svaret på mobiltelefonen. Dragan Armanskij havde oplevet hendes fravær som tortur – næsten som en personlig afstraffelse. Han havde ingen at diskutere sine følelser med, og for første gang havde han med forfærdende klarsyn forstået, hvilken ødelæggende magt Lisbeth Salander havde fået over ham.

TRE UGER SENERE, da Armanskij en sen januaraften arbejdede over for at gennemgå årsregnskabet, var Salander vendt tilbage. Hun var kommet ind på hans kontor lige så umærkeligt som et spøgelse, og han havde pludselig opdaget, at hun stod i mørket et stykke inden for døren og betragtede ham. Han havde ingen anelse om, hvor længe hun havde stået der.

“Vil du have kaffe?” havde hun spurgt. Hun havde lukket døren og rakt ham et krus fra espressomaskinen i kantinen. Han havde taget imod kruset uden et ord og

følt både lettelse og frygt, da hun skubbede døren i med foden, tog plads i stolen over for ham og så ham ind i øjnene. Derefter havde hun stillet det forbudte spørgsmål på en måde, som hverken kunne slås hen med en spøgefuld bemærkning eller ignoreres.

“Dragan, vil du i bukserne på mig?”

Armanskij havde siddet som paralyseret, mens han desperat spekulerede på, hvad han skulle svare. Hans første indskydelse havde været forurettet at benægte alt. Så havde han set hendes blik og indset, at hun for første gang nogensinde havde stillet et personligt spørgsmål. Det var alvorligt ment, og hvis han prøvede at lave sjov med det, ville hun opfatte det som en personlig fornærmelse. Hun ville snakke med ham, og han spekulerede på, hvor længe hun havde været om at mobilisere det fornødne mod til at stille spørgsmålet. Han havde langsomt lagt sin pen fra sig og lænet sig tilbage i stolen. Til sidst havde han slappet af.

“Hvad får dig til at tro det?” spurgte han.

“Sådan som du kigger på mig, og sådan som du ikke kigger på mig. Og de gange, du har været lige ved at række hånden ud og røre ved mig, men har taget dig i det.”

Han smilede pludselig til hende.

“Jeg har en følelse af, at du ville bide hånden af mig, hvis jeg så meget som rørte dig med en finger.”

Hun smilede ikke. Hun ventede.

“Lisbeth, jeg er din chef, og selvom jeg skulle være tiltrukket af dig, ville jeg aldrig gøre noget ved det.”

Hun ventede stadig.

“Mellem os to – ja, der har været situationer, hvor jeg har følt mig draget mod dig. Jeg kan ikke forklare det,

men sådan forholder det sig. Af en eller anden grund, som jeg ikke selv forstår, kan jeg vældig godt lide dig. Men jeg vil ikke i bukserne på dig.”

“Godt. For det kommer du heller aldrig.”

Armanskij havde pludselig leet. Salander havde for første gang sagt noget personligt til ham, selvom det var den mest negative besked, en mand kunne ønske sig. Han prøvede at finde nogle passende ord.

“Lisbeth, jeg forstår godt, at du ikke er interesseret i en ældre herre på over halvtreds.”

“Jeg er ikke interesseret i en ældre herre på over halvtreds, *der er min chef.*” Hun havde holdt en hånd i vejret. “Vent, lad mig tale ud. Du kan indimellem være dum og irriterende bureaukratisk, men du er faktisk også en tiltrækkende mand, og ... jeg kan også føle mig ... Men du er min chef, og jeg har mødt din kone, og jeg ønsker at beholde jobbet hos dig, så det dumme, jeg kunne gøre, ville være at bolle med dig.”

Armanskij sad tavs og turde knap nok trække vejret.

“Jeg er udmærket klar over, hvad du har gjort for mig, og jeg er ikke utaknemmelig. Jeg påskønner, at du faktisk viste dig at være større end dine fordomme og har givet mig en chance her. Men jeg vil ikke have dig som elsker, og du er ikke min far.”

Hun tav stille. Lidt efter sukkede Armanskij hjælpeløst. “Hvad vil du egentlig have mig til?”

“Jeg vil fortsætte med at arbejde for dig. Hvis det er okay med dig.”

Han havde nikket og derefter svaret hende så ærligt, han kunne. “Jeg vil meget gerne have, at du arbejder for mig, men jeg vil også have dig til at føle en form for venskab og tillid til mig.”

Hun nikkede.

“Du er ikke et menneske, der opmuntrer til venskab,” havde han pludselig udbrudt. Hun havde fået noget mørkt i blikket, men han fortsatte ufortrødent. “Jeg har forstået, at du ikke ønsker, nogen blander sig i dit liv, og det skal jeg prøve at lade være med. Men er det okay, hvis jeg bliver ved med at kunne lide dig?”

Salander havde grundet over det i lang tid. Så havde hun svaret ved at rejse sig, gå rundt om bordet og give ham et knus. Han var blevet totalt overrumplet. Først da hun slap ham, greb han hendes hånd.

“Kan vi være venner?” spurgte han.

Hun nikkede kort.

Det var den eneste gang, hun havde vist ham nogen ømhed, og den eneste gang, hun overhovedet havde rørt ved ham. Det var et øjeblik, som Armanskij mindedes med varme.

Efter fire år havde hun stort set endnu ikke afsløret noget om sit privatliv eller sin baggrund over for Armanskij. Han havde på et tidspunkt indviet hende i sin egen viden om kunsten at foretage *pundere*. Han havde også haft en lang samtale med advokat Holger Palmgren – som ikke virkede overrasket over at se ham – og det, han til sidst fandt ud af, bidrog ikke til at øge hans tillid til hende. Han havde aldrig med ét ord diskuteret sagen med hende eller ladet hende forstå, at han havde snaget i hendes privatliv. I stedet skjulte han sin bekymring og forstærkede sin vagtsomhed.

INDEN DEN MÆRKElige aften var forbi, havde Salander og Armanskij indgået en overenskomst. I fremtiden skulle hun udføre researchopgaver for ham på free-

lancebasis. Hun blev garanteret en mindre månedlig indtægt, uanset om hun påtog sig opgaver eller ej; den egentlige løn udgjordes af det, hun debiterede ham pr. opgave. Hun fik lov til at anvende sine egne arbejdsmetoder, mod at hun til gengæld forpligtede sig til aldrig at gøre noget, der kunne skade ham eller skandalisere Milton Security.

For Armanskij var dette en praktisk løsning, der gavne både ham, virksomheden og Salander selv. Han reducerede den problematiske PU-afdeling til en enkelt fastansat, en ældre medarbejder, der på udmærket vis påtog sig diverse rutineopgaver samt indhentede kreditoplysninger. Alle besværlige og tvivlsomme opgaver overlod han til Salander og nogle få andre freelancere, der – hvis firmaet virkelig røg ind i problemer – i praksis var selvstændige erhvervsdrivende, som Milton Security ikke havde noget egentligt ansvar for. Eftersom han ofte gjorde brug af hende, oppebar hun en anstændig løn. Den kunne have været væsentlig højere, men hun arbejdede kun, når hun havde lyst, og hendes indstilling var, at hvis Armanskij ikke syntes om det, måtte han fyre hende.

Armanskij accepterede hende, som hun var, men hun fik ikke lov til at møde kunderne. Undtagelserne fra denne regel var sjældne, og dagens sag var desværre en af dem.

LISBETH SALANDER VAR i dagens anledning iført en sort T-shirt med et billede af ET med hugtænder og teksten *I am also an alien*. Derudover var hun iført en sort nederdel, der var gået op i sømmen, en slidt, sort, taljekort læderjakke, bælte med nitter, kraftige Doc Marten-

støvler og knæstrømper med grønne og røde tværstriber. Hun havde lagt makeup i en farveskala, der antydede, at hun muligvis var farveblind. Hun var med andre ord ualmindelig nydelig.

Armanskij sukkede og flyttede blikket til den tredje person i lokalet – den konservativt klædte gæst med de tykke brilleglas. Advokat Dirch Frode var otteogtres år gammel og havde insisteret på at møde og stille spørgsmål til den medarbejder, der havde forfattet rapporten. Armanskij havde forsøgt at afværge mødet med diverse udflugter såsom, at Salander var forkølet, ude at rejse eller begravet i andet arbejde. Frode havde letsindigt svaret, at det skam ikke gjorde noget – det havde ingen hast, og han kunne sagtens vente nogle dage. Armanskij havde bandet for sig selv, men til sidst var der ingen anden udvej end at føre dem sammen, og nu sad advokat Frode og gloede på Lisbeth Salander med tydelig fascination. Salander gloede tilbage med en mine, der ikke antydede nogen varmere følelser.

Armanskij sukkede endnu en gang og kiggede på den mappe, hun havde lagt på hans skrivebord, og som havde titlen CARL MIKAEL BLOMKVIST. Navnet efterfulgtes af et personnummer, der var anført med nydelig skrift uden på chartekket. Han udtalte navnet højt. Advokat Frode blev vækket af sin fortryllelse og rettede blikket mod Armanskij.

“Så hvad kan I fortælle om Mikael Blomkvist?” spurgte han.

“Ja, det her er altså frøken Salander, der har udarbejdet rapporten.” Armanskij tøvede et sekund og fortsatte derpå med et smil, der skulle forestille at være forbindtligt, men fremstod som hjælpeløst undskyldende: “Lad

dig ikke narre af hendes unge alder. Hun er vores absolut bedste researcher.”

“Det betvivler jeg ikke,” svarede Frode i et tørt tonefald, der antydede det modsatte. “Fortæl, hvad hun er nået frem til.”

Det var tydeligt, at advokat Frode ikke havde nogen anelse om, hvordan han skulle forholde sig til Lisbeth Salander, og derfor tyede til mere velkendt territorium ved at rette spørgsmålet til Armanskij, som om hun overhovedet ikke var til stede i lokalet. Salander greb chancen og lavede en stor boble med sit tyggegummi. Før Armanskij havde nået at svare, henvendte hun sig til sin chef, som om Frode ikke eksisterede.

“Gider du spørge kunden, om han vil have en lang eller en kort version?”

Advokat Frode forstod øjeblikkelig, at han havde jokket i spinaten. Der opstod en kort, pinlig tavshed, før han til sidst vendte sig om mod Lisbeth Salander og prøvede at udbedre skaden ved at anslå en venlig, onkelagtig tone.

“Jeg ville være taknemmelig, hvis den unge dame kunne give mig en mundtlig sammenfatning af det, I er nået frem til.”

Salander lignede et onskabsfuldt nubisk rovdyr, der overvejede at prøvesmage Dirch Frode til frokost. Blikket var så overraskende hadsk, at det rislede Frode koldt ned ad ryggen. Lige så hurtigt mildnedes hendes ansigtsudtryk. Frode spekulerede på, om blikket lige før var ren indbildning. Da hun begyndte at tale, lød hun som en statslig embedsmand.

“Lad mig indledningsvis sige, at det ikke har været nogen specielt kompliceret opgave, om end selve opgave-

veformuleringen var temmelig vag. I ville vide 'alt, der kunne graves frem' om ham, men kom ikke med nogen antydninger af, om der var noget specielt, I var ude efter. Derfor er det blevet lidt af et katalog over hans liv. Rapporten er på 193 sider, men godt 120 af dem er faktisk blot kopier af artikler, han har skrevet, eller pres-seklip, hvori han selv er omtalt. Blomkvist er en offentlig person med få hemmeligheder og ikke ret meget at skjule."

"Men han har altså hemmeligheder?" spurgte Frode.

"Alle mennesker har hemmeligheder," svarede hun neutralt. "Det handler blot om at finde frem til dem."

"Lad mig høre."

"Mikael Blomkvist er født den 18. januar 1960 og er med andre ord treogfyrré år gammel. Han er født i Borlänge, men har aldrig boet der. Hans forældre, Kurt og Anita Blomkvist, var midt i trediverne, da de fik børn, og begge er døde nu. Hans far var maskinmontør og flyttede en del omkring. Hans mor var, så vidt jeg har kunnet se, aldrig andet end hjemmegående husmor. Han har en tre år yngre søster, der hedder Annika og er advokat. Han har endvidere nogle onkler og fætre og kusiner. Hvad med noget kaffe?"

Den sidste replik var henvendt til Armanskij, som skyndte sig at åbne låget på den termokande, han havde bestilt til mødet. Han gav tegn til Salander om at fortsætte.

"I 1966 flyttede familien til Stockholm. De boede på Lilla Essingen. Blomkvist gik først i skole i Bromma og kom derefter på Kungsholmen Gymnasium. Han fik en flot studentereksamen – over 10 i gennemsnit; der ligger en kopi af eksamensbeviset i mappen. I gymnasieårene

helligede han sig musik og spillede bas i et rockband, der hed *Bootstrap* og faktisk udgav en single, som blev spillet i radioen sommeren 1979. Efter gymnasiet arbejdede han som billetkontrollør i tunnelbanen, sparede penge op og rejste til udlandet. Han var væk i et år og synes mest at have fartet rundt i Asien – Indien, Thailand og et smut ned til Australien. Han begyndte at læse til journalist i Stockholm, da han var enogtyve, men afbrød studierne efter første år for at aftjene sin værnepligt i jægerkorpset i Kiruna. Det var en eller anden machoenhed, og han har nogle flotte soldaterpapirer. Efter militærtjenesten afsluttede han sin journalistuddannelse og har arbejdet siden da. Hvor detaljeret vil du have mig til at være?”

“Fortæl det, du synes er væsentligt.”

“Okay. Han fremstår som lidt af en duksedreng. Indtil i dag har han været en succesrig journalist. I 1980’erne havde han en masse vikariater, først ved provinsblade og derefter i Stockholm. Der er vedlagt en fortegnelse. Gennembruddet kom med historien om Bjørnebanden – den der bankrøverliga, han afslørede.”

“*Kalle Blomkvist.*”

“Han hader det kælenavn, hvad man godt kan forstå. Nogen ville få sig et blått øje, hvis jeg blev kaldt Pippi Langstrømpe på en spiseseddel.”

Hun sendte et dystert blik til Armanskij, der gjorde en synkebevægelse. Han havde mere end én gang tænkt på Lisbeth Salander som netop Pippi Langstrømpe og takkede sin gode dømmekraft for, at han aldrig havde bragt det på bane. Han gjorde tegn til, at hun skulle fortsætte.

“En kilde oplyser, at han inden da ville være kriminalreporter – og han har vikarieret som en sådan på et

formiddagsblad – men det, han er blevet kendt for, er sit arbejde med politisk stof og erhvervsjournalistik. Han har hovedsagelig arbejdet som freelancer og har kun haft en enkelt fast stilling på en formiddagsavis sidst i firserne. Han sagde op i 1990, hvor han var med til at grundlægge månedsmagasinet *Millennium*. Tidsskriftet begyndte som en ren outsider og manglede et stærkt forlag, der kunne tage det under sine vinger. Oplaget er vokset og ligger i dag på 21.000. Redaktionen holder til på Götgatan kun nogle gader herfra.”

“Et venstreorienteret blad.”

“Det afhænger af, hvordan man definerer begrebet venstreorienteret. *Millennium* betragtes formentlig generelt som samfundskritisk, men jeg vil gætte på, at anarkisterne anser det for at være et småborgerligt lorteblad i stil med *Arena* eller *Ordfront*, mens Moderata Studentförbundet formodentlig tror, redaktionen består af bolsjevikker. Der er intet, der tyder på, at Blomkvist nogensinde har været politisk aktiv, ikke engang under venstre-bølgen, da han gik i gymnasiet. Da han læste på Journalisthøjskolen, boede han sammen med en pige, som på det tidspunkt var aktiv i Syndikalisterne, og som i dag er indvalgt i Rigsdagen for Venstrepartiet Kommunisterne. Det virker, som om venstreorienteret-stemplet primært kommer sig af, at han som erhvervsjournalist har specialiseret sig i afslørende reportager om korrupsion og lyssky affærer inden for erhvervslivet. Han har leveret nogle ødelæggende portrætter af direktører og politikere – der garanteret har været velfortjente – og fremtvunget en række fratrædelser og retslige efterspil. Det kendteste eksempel er Arboga-sagen, der resulterede i, at en borgerlig politiker måtte gå af, og en

tidligere kommunal regnskabschef fik et års fængsel for underslæb. At påtale kriminalitet kan dog næppe betragtes som udtryk for venstreorientering.”

“Jeg forstår, hvad du mener. Hvad ellers?”

“Han har skrevet to bøger. En bog om Arboga-sagen og en om erhvervsjournalistik med titlen *Tempelridderne*, der udkom for tre år siden. Jeg har ikke læst bogen, men efter anmeldelserne at dømme ser den ud til at have været kontroversiel. Den forårsagede en del debat i medierne.”

“Penge?” spurgte Frode.

“Han er ikke rig, men han sulter ikke. Rapporten er vedlagt selvangivelser. Han har godt 250.000 i banken, dels placeret i en pensionsopsparing, dels i værdipapirer. Han har en kassekredit på omkring 100.000, som han bruger til løbende udgifter, rejser og den slags. Han har en ejerlejlighed, der er betalt – 65 kvadratmeter på Bellmansgatan – og han har ingen lån eller gæld.”

Salander holdt en finger i vejret.

“Han ejer endnu et aktiv – en ejendom i Sandhamn. Det er en fiskerhytte på 30 kvadratmeter, der er omdannet til sommerhus og ligger ved vandet, midt inde i den mest attraktive del af fiskerlejet. Det var åbenbart en onkel, der købte den i 1940’erne, da den slags stadig var muligt for almindelige dødelige, og siden er sommerhuset gennem arv endt hos Blomkvist. De delte arven, så hans søster fik forældrenes lejlighed på Lilla Essingen, og Mikael Blomkvist fik sommerhuset. Jeg ved ikke, hvad det kan være værd i dag – sikkert nogle millioner – men det ser på den anden side ikke ud til, at han vil sælge, og han plejer at være ude i Sandhamn temmelig ofte.”

“Indkomster?”

“Han er som sagt medejer af *Millennium*, men trækker kun godt 12.000 ud i løn hver måned. Resten får han ind på freelanceopgaver – det samlede beløb kan variere. Den største indkomst havde han for tre år siden, hvor han arbejdede for en række medier og tjente næsten 450.000. I fjor tjente han kun 120.000 på freelancejob.”

“Han skal betale 150.000 i skadeserstatning plus advokatsalær med mere,” konstaterede Frode. “Lad os gætte på, at det endelige beløb bliver temmelig stort, og derudover mister han indtægter, mens han afsoner fængselsstraffen.”

“Det betyder, at han bliver blanket grundigt af,” bemærkede Salander.

“Er han hæderlig?” spurgte Dirch Frode.

“Det er så at sige hans varemærke. Hans image er at optræde som en prægtig moralens vogter over for erhvervslivet, og han bliver ganske ofte bedt om at kommentere forskellige sager i tv.”

“Det varemærke er nok temmelig blakket efter dommen i dag,” sagde Dirch Frode tankefuldt.

“Jeg vil ikke påstå, at jeg ved, hvilke krav der helt præcist stilles til en journalist, men efter denne lussing varer det formentlig længe, før *Mesterdetektiven Blomkvist* får Den Store Journalistpris. Han har virkelig kvajet sig,” konstaterede Salander nøgternt. “Hvis jeg må komme med en personlig betragtning ...”

Armanskij spærrede øjnene op. I de år, Lisbeth Salander havde arbejdet for ham, var hun aldrig kommet med en personlig betragtning i forbindelse med en personundersøgelse. For hende var det kun tørre kendsgerningerne, der talte.

“Det har ikke været en del af min opgave at se nærmere på Wennerström-sagen, men jeg har fulgt retssagen, og jeg må tilstå, at jeg faktisk blev temmelig forbløffet. Hele affæren føles forkert, og det er simpelthen ... *out of character* af Mikael Blomkvist at publicere noget, der ser ud til at være i dén grad langt ude.”

Salander kløede sig på halsen. Frode ventede tålmodigt. Armanskij spekulerede på, om han tog fejl, eller om Salander virkelig var usikker på, hvordan hun skulle fortsætte. Den Salander, han kendte, var *aldrig* usikker eller tvivlrådig. Til sidst syntes hun at bestemme sig.

“Det her er uden for referat, om jeg så må sige ... Jeg har ikke sat mig rigtigt ind i Wennerström-sagen, men jeg tror faktisk, at Kalle Blomkvist ... undskyld, at Mikael Blomkvist er blevet fuppet. Jeg tror, der ligger noget helt andet i den historie, end hvad domsafsigelsen lader antyde.”

Nu var det Dirch Frodes tur til pludselig at rette sig op i stolen. Advokaten granskede Salander med et forskende blik, og Armanskij noterede sig, at kunden for første gang, siden hun gik i gang med sin redegørelse, udviste mere end høflig interesse. Han gjorde et mentalt notat om, at Wennerström-sagen tydeligvis havde en vis interesse for Frode. *Rettelse*, tænkte Armanskij straks. *Frode var ikke interesseret i Wennerström-sagen – det var, da Salander antydede, at Blomkvist var blevet fuppet, at Frode reagerede.*

“Hvad mener du egentlig?” spurgte Frode interesseret.

“Det er ren gisning fra min side, men jeg er ret overbevist om, at nogen har narret ham.”

“Og hvad får dig til at tro det?”

“Hele Blomkvists baggrund viser, at han er en meget forsigtig journalist. Alle kontroversielle afsløringer, han tidligere er kommet med, har været veldokumenterede. Jeg var til stede en af dagene under retssagen. Han kom ikke med nogen modargumenter og syntes at have givet op helt uden kamp. Det rimer meget dårligt med hans karakter. Hvis vi skal tro domstolen, så har han fantaseret sig til en historie om Wennerström uden at have skygge af bevis og publiceret den som en eller anden journalistisk selvmordsbombemand – det er simpelthen ikke Blomkvists stil.”

“Så hvad tror du, der skete?”

“Jeg kan kun gætte. Blomkvist troede på sin historie, men der skete et eller andet undervejs, og informationen viste sig at være falsk. Det betyder, enten at kilden var en, han stolede på, eller at nogen helt bevidst havde forsynet ham med fejlagtig information – hvilket lyder usandsynlig indviklet. Alternativet er, at han blev udsat for en så alvorlig trussel, at han kastede håndklædet i ringen og hellere ville fremstå som en inkompetent idiot end tage kampen op. Men det er som sagt rent gætterier.”

DA SALANDER GJORDE tilløb til at fortsætte fremlæggelsen, holdt Dirch Frode hånden i vejret. Han sad tavs et stykke tid og trommede eftertænksomt med fingrene på armlænet, inden han tøvende henvendte sig til hende igen.

“Hvis vi skulle finde på at engagere dig til at grave sandheden frem i denne Wennerström-sag ... hvor stor chance er der så for, at du finder noget?”

“Det kan jeg ikke svare på. Der er måske ikke noget at finde.”

“Men ville du påtage dig at gøre et forsøg?”

Hun trak på skuldrene. “Det er ikke noget, jeg bestemmer. Jeg arbejder for Dragan Armanskij, og han beslutter, hvilke job han vil sætte mig på. Derudover afhænger det af, hvilken type information du er ude efter.”

“Lad mig udtrykke det sådan her ... Jeg går ud fra, at denne samtale er fortrolig?” Armanskij nikkede. “Jeg kender ikke noget til denne sag, men det er hævet over enhver tvivl, at Wennerström har været uhæderlig i andre sammenhænge. Wennerström-sagen har i allerhøjeste grad påvirket Mikael Blomkvists liv, og jeg er interesseret i at vide, om der ligger noget i dine gisninger.”

Samtalen havde taget en uventet drejning, og Armanskij var straks på vagt. Det, Dirch Frode foreslog, var, at Milton Security skulle påtage sig at rode op i en allerede afsluttet straffesag, hvor Mikael Blomkvist muligvis havde været udsat for en alvorlig trussel, og hvor Milton kunne risikere at kolliderede med Wennerströms imperium af advokater. Armanskij fandt ikke den fjerneste fornøjelse ved tanken om at slippe Lisbeth Salander løs som et ukontrollabelt krydsermissil i en sådan sammenhæng.

Det havde ikke kun noget at gøre med hensynet til firmaet. Salander havde med al tydelighed markeret, at hun ikke ville have Armanskij til at spille rollen som den urolige faderskikkelse, og efter deres overenskomst havde han taget sig i agt for ikke at optræde som en sådan, men inderst inde ville han aldrig holde op med at bekymre sig for hende. Sommetider greb han sig i at sammenligne Salander med sine egne døtre. Han betragtede sig selv som en god far, der ikke unødigt blandede sig i sine døtres privatliv, men han vidste, at

han aldrig ville acceptere, at de opførte sig som Salander eller levede hendes liv.

Dybt i sit kroatiske – eller muligvis bosniske eller armenske – hjerte havde han aldrig kunnet frigøre sig fra den overbevisning, at Salanders liv havde direkte kurs mod en katastrofe. I hans øjne inviterede hun til at blive det perfekte offer for en, der ville hende ondt, og han frygtede for den morgen, hvor han ville blive vækket af nyheden om, at nogen havde gjort hende fortræd.

“Sådan en undersøgelse kan blive kostbar,” sagde Armanskij forsigtigt afskrækkende for at pejle sig ind på, hvor alvorligt Frodes forslag var ment.

“Vi må jo nok sætte et loft,” replicerede Frode nøgternt. “Jeg forlanger ikke det umulige, men det er tydeligt, at din medarbejder, nøjagtig som du bedyrede, er kompetent.”

“Salander?” spurgte Armanskij med et løftet øjenbryn.

“Jeg er ikke i gang med andet lige nu.”

“Okay. Men vi skal være enige om, hvordan opgaven skal udformes. Lad mig høre resten af din rapport.”

“Der er ikke så meget mere ud over detaljer fra privatlivet. I 1986 giftede han sig med en kvinde, der hedder Monica Abrahamsson, og sammen fik de en datter, der hedder Pernilla. Hun er seksten år nu. Ægteskabet blev ikke langvarigt; de blev skilt i 1991. Abrahamsson er gift igen, men de er tydeligvis stadig venner. Datteren bor hos sin mor og ser ikke Blomkvist særlig tit.”

FRODE BAD OM noget mere kaffe og henvendte sig atter til Salander.

“Du indledte med at antyde, at alle mennesker har hemmeligheder. Har du fundet nogen?”

“Jeg mente, at alle mennesker har ting, de opfatter som private og ikke ligefrem skilter med. Blomkvist er tydeligvis et hit hos damerne. Han har haft flere kærester og en masse tilfældige forbindelser. Kort fortalt – han har et rigt sexliv. Én person har dog i mange år været en tilbagevendende figur i hans liv, og det er et ret så usædvanligt forhold.”

“På hvilken måde?”

“Han har et seksuelt forhold til Erika Berger, chefredaktør på *Millennium*; overklassedulle, svensk mor, belgisk far bosat i Sverige. Berger og Blomkvist har kendt hinanden siden Journalisthøjskolen og har siden da haft et forhold med diverse afbrydelser.”

“Det lyder da ikke så usædvanligt,” bemærkede Frode.

“Nej, såmænd ikke. Men Erika Berger er også gift med kunstneren Greger Beckman – en halvcelebritet, der har lavet en masse rædselsfulde ting i offentlige bygninger.”

“Så hun er med andre ord sin mand utro.”

“Nej. Beckman kender til deres forhold. Det er en *ménage à trois*, som tydeligvis bliver accepteret af alle berørte parter. Nogle gange sover hun hos Blomkvist, andre gange hos sin mand. Jeg er ikke helt klar over, hvordan det fungerer, men det var formentlig en medvirkende årsag til, at Blomkvists ægteskab med Abrahamsson gik i stykker.”